

Slunce!
Přikryji tě mokrým hadrem
Obeženu plechovým vlnobitím
Cihlami z jílu
Lidé se budou choulit
V ledu a oceli podzemních nor
Pít naftu z ešusů
Klanět se uhlí
Klanět se ramenům obřích strojů
Staří budou vzpomínat a mladí je zardousí

Slunce, mám v čele kameny
Které nerozpustíš, jsi jedním z nich
Dovedu s nimi hrát na šachovnici kořenů
Dávné hry, v nichž vždy prohráváš
Dovedu jejich hodem věštit pád, o kterém nevíš
Slunce, tak jako já
Nikdy jsi nebylo svědkem svého nebytí
Však bylo jsi tu, když nebylo mne
A já vidím čas, v němž nejsi ty

Slunce!
Zaryji do tebe nehty
Holýma rukama servu tě z oblohy
Za jednu z protuberancí pověsím tě
Na hák v chladné komoře zrušeného řeznictví
Budu se dívat, jak
Zrůdné houby ze spár mezi dlaždicemi
Pomalu tě pokryjí
Pak odevzdám tvé mrtvé tělo
Mrakům v kápích
V tichém procesí vynesou tvé tělo zpět
A znovu propadneš stálostem obřadu
Východů a západů

Žádný z lidí nepovšimne si té změny
Já budu sedět v tvých soumracích
Opřen o strom
A obdivovat nádheru horizontu
Slunce!